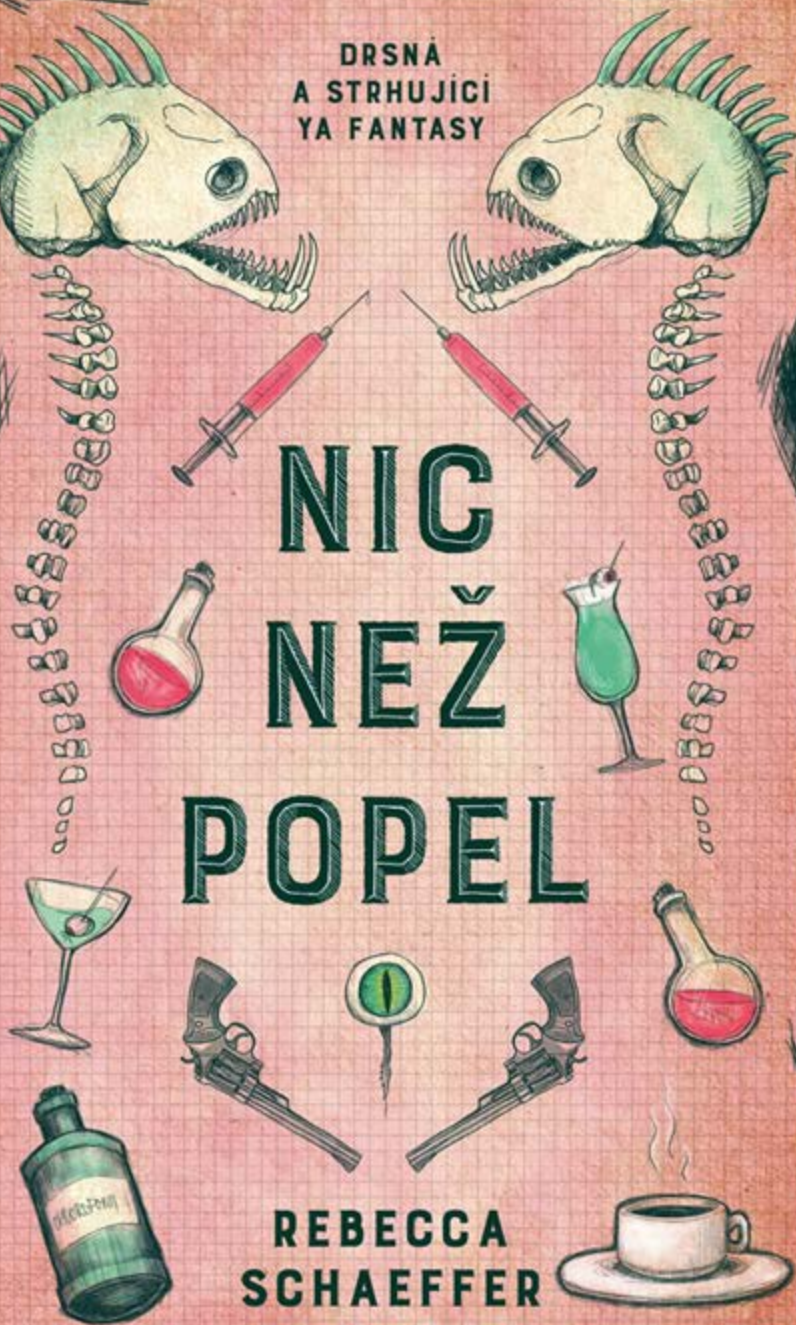
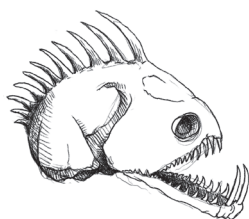

DRSNÁ
A STRHUJÍCÍ
YA FANTASY

NIC NEŽ POPEL

REBECCA
SCHAEFFER

Copyright © 2020 by Rebecca Schaeffer

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

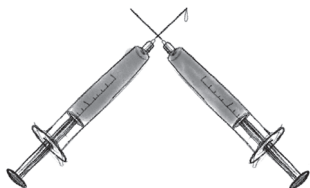
Translation © Kateřina Cardová, 2025

Cover © Adéla Korbělářová, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5896-8 (pdf)

**REBECCA
SCHAEFFER**

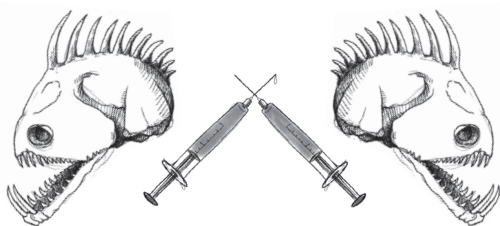

NIC NEŽ POPEL

DÍL DRUHÝ

přeložila Kateřina Cardová

*Všem těm, kdo vědí,
že ne všechny klece jsou hmatatelné*

KAPITOLA PRVNÍ

„Nito, tohle je Fabricio.“

Ve světle zářivek na stropě uprchlického centra ME-PONu svítily zdi bělobou jako v nějaké nemocnici a Nitu na krátký okamžik napadlo, jestli nemá halucinace. Ko-neckonců, sled událostí, které ji přivedly až na velení Me-zinárodní policie pro nelidi, se značně podobal nějaké noční můře – včetně únosu, mučení a toho, že nakonec Nita všechny své nepřátele upálila zaživa.

Všechny, až na jednoho.

A ten teď stál před ní. O pár centimetrů vyšší než ona, s bledou tváří orámovanou lehce zacuchanými tmavě hnědými vlasy a s čirým děsem v obrovských šedomod-rých očích, který musel být odrazem toho v Nitiných.

Fabricio. Kluk, kterého zachránila.

Kluk, co ji zradil. Poděkoval jí za to, že mu pomohla utéct, vzal si její peníze i lístek na autobus a pak se otočil a použil mobil, který mu věnovala, aby ji s jeho pomocí prodal na černém trhu.

Kluk, co ji odsoudil k tomu, aby ji unesli, rozřezali a kousek po kousku prodali.

V Nitiných žilách vřel hněv a rozpaloval ji zevnitř. Čelist zatínala víc a víc, až se musela přimět ji uvolnit ve strachu, aby si neulomila některý zub.

„Nito?“ Agentka Quispová, která ji dostala v MEPONu na starost, udělala krok vpřed. V jasném světle zářivek byl obrys jejích nakrátko ostříhaných vlasů ostrý jako břitva. Španělsky mluvila pomalu a klidně, se zřetelným přízvukem, který Nitě připomínal čas strávený v Peru. „Jsi v pořádku?“

Nita zamrkala a přiměla se přikývnout. „Samozřejmě. Omlouvám se, na chvíli jsem se zasnila. Co jste říkala?“

Quispová se lehce zamračila a stáhla obočí, což Nita připisovala úsilí porozumět její španělštině. Nitin otec byl z Chile, ale ona žila až do svých šesti let v Madridu a spousta lidí měla problém té směsici rozmanitých přízvuků rozumět.

„Říkala jsem, že jsem si všimla, že se dost uzavíráš do sebe. A protože k nám právě poslali dalšího uprchlíka ve tvém věku, přišlo mi jako dobrý nápad vás dva seznámit.“

Quispová mávla na Fabricia, aby přistoupil. Krátce svraštil obočí, ale pak se ovládl. Na tváři se mu rozlil nesešlý úsměv.

Nita ho vražedně probodávala pohledem. Čemu se sakra usmívá?

Pak jí to došlo: on neví, že zjistila, že to on ji prodal na černý trh. Fabricio jen hraje svoji roli vyděšené oběti.

Nita k němu přistoupila blíž. Pěsti měla zaťaté a po ničem netoužila tolik jako rozbít mu lebku o podlahu a rozpitvat si ho, zatímco bude umírat. Tak, jak to měla udělat rovnou, když jí ho matka přivedla.

Zhluboka se nadechla. Byla na velitelství MEPONu v Bogotě. Vedle ní stála agentka. Špatné okolnosti na spáchání vraždy.

Bez ohledu na to, jak moc by chtěla.

Nita polkla a donutila se nasadit přiměřený výraz. Prozatím musí zachovat klid a nedat nijak najevo, že už se s Fabriciem někdy potkali. A doufat, že ji Fabricio neprozradí.

Kdyby MEPON zjistil, že se znají, vyšla by na povrch Nitina spojitost s její vraždící matkou a s tím spojené veškeré Nitiny zločiny. A že jich neměla na kontě zrovna málo. Když vyrůstáte s rodiči, kteří se živí tím, že rozřezávají nepřírozené a prodávají části jejich těl online, nějakému tomu překročení zákona se nevyhnete.

Nita se nedokázala přimět, aby mu nabídla ruku. Přiskrceným hlasem řekla jen: „Těší mě.“

Zamrkal a zaváhal, pak se mile usmál a řekl tichým hlasem, skoro šeptem: „Mě taky.“

Quispová koukala z jednoho na druhého, jako kdyby to napětí mezi nimi cítila. „Fabricio se tady nějakou dobu zdrží. Napadlo mě, že vzhledem k tomu, že jste oba strávili nějaký čas na černém trhu, byste si mohli mít o čem povídat.“

Nita skoro slyšela to nevyslovené srovnání. Oba měli odříznutou nějakou část těla. V obou případech byla ta část prodána a snědena.

Nita nejistě přešlápla a snažila se nemyslet na tu díru, která jí na chodidle zbyla tam, kde ještě donedávna mívala malíček. Očima se úzkostlivě vyhýbala místu, kde Fabriciovi chybělo ucho, což nebylo tak těžké, jelikož ho měl schované pod vlasy.

Nita se obrátila na Quispovou. „To byl dobrý nápad. Díky. Moc ráda svého nového spolubydlícího poznám.“

Potom, co ta slova vypustila z úst, Nita polkla. Sama slyšela, jak to znělo afektovaně. Falešně. Proč jí tyhle věci nemůžou jít trochu líp?

Ale jestli si Quispová Nitiných nedostatečných komunikačních schopností všimla, nedala to nijak najevo. „Samozřejmě.“

Otočila se a nechala je samotné. Když byla pryč, padlo mezi ně tíživé ticho. Fabricio otevřel a zase zavřel pusku, jako by chtěl něco říct. Nita našpulila rty a rozhlédla se kolem sebe.

Nelíbilo se jí, že musí být uvnitř budovy MEPONu. MEPON potřebovala jako prostředek ke splnění cíle, ale nevěřila jim. Údajně nepřírozené – nebo „nelidi“ – jak pronásledovali, tak chránili. Upřímně, podle Nity bylo pojmenování „nelidi“ úplně stejně urážlivé jako „nepřírození“. Počátky toho slova se nejspíš datovaly do doby, kdy MEPON začínal jako skupinka lovců netvorů, dávno před tím, než začali nepřírozené taky chránit a hájit jejich práva.

Nita se sice dovolala ochrany MEPONu, jenomže věděla, že uvnitř organizace bují korupce. Obávala se, že je celá budova pod dozorem kamer, a tohle nebyl rozhovor určený pro uši nikoho jiného. Především pak ne nikoho v MEPONu anebo toho, komu může MEPON prodávat informace.

„Venku je zahrada,“ prohlásila Nita. „Pojďme si promluvit tam.“

Fabricio pomalu přikývl a následoval ji ven.

Prošli kanceláří. Čistě bílé zdi a bílé dlaždičky na podlaze z ní dělaly jakési futuristické vězení. Po chodbách tohoto ochranného zařízení se procházeli další nepřírození. Někteří vypadali tak, že kdyby je Nita potkala na ulici, nic by na nich nepoznala.

Jiní byli částečně chobotnice. Nita si se zájmem prohlížela unaveně vyhlížejícího muže, který měl místo nohou osm fialových chapadel. *Ningyo*. Japonská mořská víla. Vsadila by na to peníze, kdyby nějaké měla.

Říká se, že po jídání jejich masa získáte nesmrtelnost. Jenomže to samé tvrdili i o Nitě.

Snažila se na to nemyslet. Zahnat vzpomínku na to, jak jí Boulder nechal uříznout malíček a pak si ho strčil do pusy a spolknul jako jednohubku. Na to, jak jí sliboval, že se druhý den vrátí, a ten další taky, a pokaždé si z ní něco odřízne k snědku, až z Nity nezbyde nic než kosti a zuby.

Nestalo se to. Utekla jsi. On je mrtvý. Je to uzavřené, naseptával jí tichý hlas v hlavě.

Jenomže jí to uzavřené nepřipadalo. Ne, dokud se ukrývala v MEPONu. Ne, dokud po jejím boku kráčel Fabricio. Ne, dokud na internetových fórech černého trhu kolovala její podobizna i s videem dokumentujícím její schopnosti. Za holku, co si umí měnit tělo, jsou lidi ochotni zaplatit hotový majlant. Věří, že když ji snědí, získají její schopnosti. A kdo ví? Možná i jo.

Nita to nehodlala zjišťovat.

Prsty ruky svěšené u boku se jí zkroutily, jak pátraly po skalpelu, který tam nebyl. Co by za to dala, kdyby mohla být na pitevně! Všechny její problémy by se v prostém, průzračném klidu té místnosti rozplynuly jako pára nad hrncem. Rozebírat tělo kousek po kousku, zredukovat svět na orgány ve svých rukou a ve sklenicích na stole...

Ale ten obrázek jí zkazila vzpomínka na Fabricia zavřeného v kleci. Svým křikem ten dokonalý klid její svatyně narušil.

Když zahnuli za roh, Nita naklonila hlavu a snažila se zahlédnout Fabriciovu tvář ze strany, ale obvazy měl schované pod vlasy. Nemohla uvěřit, že to nejsou ani dva týdny, co ho v té kleci uviděla poprvé.

Zachytil její pohled a trhnul sebou. Pak odvrátil zrak a bezděky zvedl ruku, aby si chránil místo, kde měl dřív ucho. Polkl a zase ruku svěsil podél boku.

„Už je to lepší,“ odpověděl na její nevyslovenou otázku. Jeho přízvuk řeč zjemňoval, místo y vyslovoval š. „Zítرا mi vyndají stehy.“

Nita neodpověděla.

Přála si, aby ho byla matka tehdy zabila. Přála si, aby ho byla ona sama rozpitvala. Nic z toho, co následovalo, by se pak nestalo. Nita by nepřišla o malíček. I když si místo, kde ho mívala, nechala zarůst kůží, tu prázdnotu zaplnit nedokázala. Jako by její nervy pořád ještě nezjistily, že teď končí na jiném místě, a pořád se natahovaly tam, kde očekávaly, že ještě něco bude.

Taky by se celý uplynulý týden nemusela dívat, jak na černém trhu umírají lidé. Byla by je nemusela zabít.

Jestě pořád si vybavovala ten okamžik, kdy si přečetla esemesku na mobilu své věznicelky, ze které pochopila, že tím, kdo ji prodal na černý trh, byl právě Fabricio. Nejprve tomu nemohla uvěřit, ale pak ji zaplavil náhlý vztek, prudký a děsivý.

Teď jí probublával v břišní dutině. Kdyby mu upustila páru, akorát by se dostala do dalšího maléru. Možná jí to ale bylo jedno. Chtěla to udělat, bez ohledu na následky.

Měj rozum, Nito. Nemůžeš ho zabít před všemi těmi kamerami.

Nita nesnášela, když její mozek dělal chytrého.

V prvním patře, skoro na konci chodby, se otevíraly tlusté kovové dvojité dveře do malé zahrady. Byla obehnaná vysokou cihlovou zdí, porostlou vinnou révou a břečťanem. Pod stromy posedávalo několik lidí. Slunce už bylo vysoko a rozpálené a Nitě začal po zádech okamžitě stékat čůrek potu.

Zavedla Fabricia do nejzazšího kouta zahrady pod rozkvetlý strom brugmansie bílé. Z jeho větví visely zvonovité květy jako nerozsvícené růžové lucerničky, krásné

a něžné. Byla to jedna z nejjedovatějších rostlin na světě. Nita jeden květ utrhl a promnula ho mezi prsty. Tak smrtící. Skrytý v tak krásné ulitě, že by to nikoho ani nenapadlo, dokud by nebylo pozdě.

Konečně se Nita obrátila k Fabriciovi. Pod jejím pohledem se rozpačitě zavrtěl. Na sobě měl modré džíny a šedé tričko bez potisku, stejné šaty, jaké MEPON poskytl Nitě.

„Jsem rád, že ses rozhodla utýct,“ promluvil konečně.

Nita otevřela pusku a chystala se mu říct, že moc dobře ví, že neutekla. Ale zarazila se. Může ho obviňovat, jak chce, ale on to jednoduše popře. A i kdyby se nakrásně přiznal, jaký by to mělo smysl, prozradit mu, že ví, co udělal? Před všemi těmi lidmi by ho stejně nemohla zabít, a jakmile by zjistil, že to ona ví, začal by si na ni dávat pozor.

A právem. Nita v žádném případě nehodlala dopustit, aby mu to jen tak prošlo.

Takže místo toho se rozhodla předstírat, že věří, že on o ničem neví, a potichu řekla: „Neutekla jsem. Prodali mě na černý trh.“

Zamračil se a tvář se mu stáhla předstíraným znepokojením. „To je mi líto. To muselo být strašný.“

Prohrábl si rukou vlasy a na okamžik tak odhalil náznak stehů, které se mu táhly ze strany hlavy. Nita odvrátila pohled a snažila se nemyslet na to, jak křičel, když ho matka mučila, zatímco Nita tomu jen nečinně přihlížela. A nic neudělala.

Možná proto ji zradil. Protože až do poslední chvíle nic neudělala.

„Byla to tvoje matka?“ zeptal se potichu. „Potrestala tě za to, žeš mi pomohla?“

Jeho starost vypadala tak upřímně, že Nita ucítila, jak v ní zahlodaly pochyby. Je možné, že by tu esemesku poslal někdo jiný? Ale pak si vzpomněla, jak umně ji dokázal

zmanipulovat už předtím těma svýma obrovskýma, vyděšenýma očima. Podařilo se mu ji přesvědčit, že je úplně nevinátka, takže ho pustila na svobodu. Přimhouřila oči. Znovu se obalamutit nenechá.

„Ne.“

Zarazil se s rukama ve vzduchu, pak je nechal klesnout podél boků. „Promiň. Nechtěl jsem vyzvídat. Je to prostě všechno nečekaný.“

Usmál se na ni a Nita měla sto chutí ho praštit do obličeje. Manipulativní hajzlík.

Zaváhal a pak se zeptal: „Ta, co tě držela v zajetí... neublížila ti, doufám, nijak?“

„No, pracoval pro ni jeden zannie, takže si to asi dokážeš domyslet.“

Zbledl. „Zannie?“

Zanniové požírají bolest lidí, což z nich dělá dokonalé trýznitele. Nita na Fabriciovi úplně viděla, jak jeho představitivost zaplňuje všechna ta bílá místa jejího pobytu v zajetí těmi nejhoršími možnými věcmi, co zanniové dokážou.

„No jo.“ Z Nitina hlasu odkapával chlad. „Někdy, když zavřu oči, slyším pořád ten křik.“

Fabricio sebou trhnul, jako by ho udeřila. Vykulil oči a něco mu přelétlo přes tvář, jen takový záchvěv, který by se dal popsat jako pocit viny nebo lítost. Ale hned byl zase pryč.

Nita se raději nezmínila, že se s tím zanniem spřáhla, aby mohli společně utéct. Chtěla, aby se Fabricio cítil za to, co jí udělal, co možná nejvíc provinile.

Taky si nebyla jistá, co by o ní vypovídala skutečnost, že se spřátelila s netvorem, jako je Kovit. Nejspíš určitě nic dobrého.

„Bože, to je mi líto,“ zašeptal Fabricio a hrůza v jeho obličeji vypadala tak nefalšovaně, že kdyby proti němu

Nita neměla důkazy, asi by mu to uvěřila. „To je vážně strašný, že si najala zannieho.“

Nita už otevírala pusku k souhlasu, ale zarazila se. Fabricio o Nitině věznitelce mluvil v ženském rodě. Opakovaně.

Nita se nezmínila, že by ji v zajetí držela žena.

Přebrála si zpětně celý jejich rozhovor, vzpomínala, jestli použila nějaké ženské zájmeno, tvar slovesa, cokoli, co by mu ve španělštině napovědělo rod. Na nic takového ale nepřišla.

Další důkaz. Jako by ho potřebovala. Už měla ty esemesky, které si vyměnil s Reyesovou, v nichž domlouvali podrobnosti.

Ale možná si nějaká její část doteď říkala, co když mu ten mobil někdo ukradl? Třeba mu ho zabavil nějaký zkorumpovaný agent MEPONu. Něco takového.

Nita rozdrtila květ v dlani. Veškeré pochybnosti byly tytam.

„Musíme si dávat pozor, kde si povídáme,“ řekl a pohledem provázel okolo procházejícího agenta. Pak jím přejel po zdí obehnané zahradě a krátce se zastavil na každé bezpečnostní kameře, na každém agentovi. „Mohla bys mít pěkný malér, kdyby zjistili, kdo byla tvoje matka.“

Aha. Tak už je to tady. Výhrůžka. Připomínka, že ví přesně, co je Nita zač, a kdyby se mu zachtělo, může se Nita s letenkou domů od MEPONu rozloučit.

Tak pozor, chlapečku.

„To jo.“ Nita povolila dlaň a promnula rozdrčený květ mezi prsty. „Taky si musíme dávat pozor, abychom se nezmínili o tvém otci.“

Ztuhl, celé jeho tělo znehybnělo a vykulil oči. Jako špatně promazaná loutka vystrčil bradu až těsně před její obličej a zašeptal: „Cože?“

„Tvůj otec.“ Nita naklonila hlavu k rameni a dál si pohrávala s okvětními plátky. „Slyšela jsem, že je to v podsvětí docela velký zvíře. Zná se se všema netvorama osobně.“

Fabricio polknul a opatrně odpověděl: „Odkud víš o mém otci?“

„Samozřejmě z toho trhu, na který mě prodali.“ Nita promluvila mírným tónem, jako by komentovala počasí. „Slyšela jsem, že vede jednu z největších právnických firem na světě. Prý se specializuje na praní peněz, daňové úniky a další věci pro tu nejbohatší klientelu. Zvlášť tu nejbohatší klientelu z černého trhu.“

Zaťal pěsti svěšené podél boků. „No a? Zrovna od tebe bych nečekal, že někoho budeš soudit podle jeho rodičů.“

Nita sebou trhla, jako by jí vlepil facku. Odvrátila zrak.

„Řekni mi jednu věc, Nito. Kdybychom měli soudit lidi podle hříchů jejich rodičů, kdo z nás by na tom byl hůř?“ Fabricio mluvil přiškrceným hlasem. „Já? Můj táta pomáhá netvorům šetřit peníze. Nebo ty? Tvoje matka unáší, vraždí, pitvá a prodává nevinný lidi.“

„Nejsem moje matka.“ Ale po tom všem, co se stalo na tom tržišti, už si tím tak jistá nebyla. Zabíla spoustu lidí, aby odtamtud utekla, vinných, stejně jako nevinných. „Pomohla jsem ti.“

„To je pravda.“ Nahrbil se. „A já nejsem můj otec.“

Ne, jsi mnohem horší.

Nita neodpověděla, jen pohlédla dolů na to, co zbylo z toho květu. Fabricio na tom byl stejně. Krásný a něžný na povrchu, jedovatý uvnitř.

Fabricio viditelně zatínal čelist a z očí mu sršely blesky. „Proto jsi ke mně byla tak odměřená? Myslíš si, že jsem stejný nenasytný mizera jako můj otec?“

Pokrčila rameny a dělala, že je jí to jedno. „Nevím. Neznám tě.“

„Nejsem. Nejsem jako on.“ V hlase mu zaznívala hořkost. „A nikdy být nechci. Nechci mít nic do činění s ním ani s jeho firmou. Nikdy mi to nepřineslo nic dobrého.“

„Jen peníze. Slyšela jsem, že lidi jako vy si žijou na vysoký noze.“

„Radši bych měl zpátky ucho.“

Nita povytáhla obočí. „Co má tvoje ucho společného s tvým tátou?“

„Snad jsi nevěřila, že tvoje matka unesla dítě jednoho z nejprofláknutějších lidí na černém trhu, aby jeho tělo prodávala na internetu?“

Nitě se sevřel žaludek. „Co?“

Semknul rty do tenké čárky. „Tvoje matka mě posílala mému tátovi, kousek po kousku, pokaždé, když odmítl zaplatit výkupné.“

Nita polkla. Bylo možné, že Fabricio lže, ale dávalo to smysl. Proč by matka unesla dítě někoho tak mocného, jen aby vydělala pár babek na netu? Ne, vydírání odpovídalo jejímu stylu mnohem víc.

„Jsi vůbec nepřírozený?“

Vzdychl. „Jsem přesně to, co o mně řekla. Na mých kouscích se dají vydělat peníze.“

Nita pomalu přikývla. „Ale?“

„Ale...“ Odvrátil zrak. „Víc se bojím toho, *kdo* jsem, než *co* jsem. Nikdo by nepodstoupil takové riziko jako ona, když mě unesla, jen aby mě prodala. Ale vydírat mého otce? Mohla si říct o jakoukoli částku.“

Nitě se v břiše něco sevřelo. Ona chtěla mít tu moc, aby se dokázala ochránit – chtěla proniknout do Fabriciova světa. Všichni ji chtěli kvůli tomu, *co* byla, a aby se nemusela celý život ohlížet přes rameno, potřebovala, aby se báli toho, *kdo* je.

Teď zapochybovala, jestli to byl tak dobrý nápad.

„Proč?“

Zamrkal. „Proč *co*?“

„Proč moje matka vydírala tvého otce? Kdyby jí šlo jen o peníze, jsou mnohem snadnější cíle.“

Potřásl hlavou. „To nevím.“

Ne, tohle už smysl nedávalo. Něco na tom obraze nebylo správně.

„Jedna dobrá věc z toho všeho ale nakonec vzešla.“ Přes tvář mu přelétl smutný úsměv. „Teď jsem bezejmenný uprchlík pod ochranou MEPONu. Udal jsem jim falešné jméno. Nikdo nemusí vědět, kdo jsem. Můžu začít znovu.“ Pohlédl na ni. „Asi bych za to měl tobě a tvojí matce poděkovat. Když nikdo neví, kde jsem, nikdo tu informaci nemůže prodat dál a využít mě jako páku na mého otce.“

Nita se na něj nevěřícně podívala. Takže on patří do té sorty lidí, co si na všem najdou něco pozitivního? Napadlo ji, že kdyby byl na jejím místě, nejspíš by řekl, že ta zkušenost z Mercado de la Muerte – Tržiště smrti – mu poskytla cenný vhled do nitra organizovaného zločinu.

Bože. Tenhle typ lidí nesnášela.

Do zahrady zavanul vlhý vítr a Nita si uvědomila, že má od toho parného slunce lehce spálený nos, a honem si ho zahojila dřív, než to bude horší. Byla tak zaujatá rozhovorem, že si toho vůbec nevšimla. Setřela si pot z čela a kývla hlavou směrem k Fabriciovi.

„Pojďme dovnitř.“

Váhavě se usmál. „Je tady horko. Potřebovali by tady venkovní klimatizaci.“

Nita se neusmála.

Jak se blížili k budově, zarazila se a otočila na Fabricia. „Ujasněme si jednu věc.“

Zastavil se a úsměv mu zmizel z tváře. „Jakou?“

„Jestli jen cekneš, kdo je moje matka nebo co jsme dělali, vyzvoním MEPONu, kdo je tvůj táta. Pošlou tě domů a ten tvůj slavný plán útěku vyletí komínem.“

Přimhouřil oči, ale v chladu jeho pohledu Nita vůbec poprvé za tou přátelskou fasádou zahlédla skutečného člověka. „Jestli nějak ohrožíš můj plán nebo můj život, povím jim o tvé matce. A o tom, cos dělala.“

Nita našpulila rty. „Takže asi budeme muset oba mlčet jako hrob, co?“

Ještě chvíli se přeměřovali pohledy a pak se jako jeden otočili a společně mlčky vstoupili zpátky do budovy.

Nita si cestou zastrčila ten květ brugmansie do kapsy. Takový malý jedovatý slib sama sobě.

KAPITOLA DRUHÁ

Nita se odebrala do svého pokoje. Další bílé zdi, bílé prostěradlo. Jedinou barevnou skvrnou byla modrá deka a šedivá skládací židle před bílým stolem.

Zamkla za sebou dveře a shlédla na svoje ruce. V určité chvíli se jí podařilo si o ten polámaný květ brugmansie pořezat prst.

Nita se soustředila, zvýšila si faktor srážlivosti krve a zrychlila buněčný růst. Žíly se opravily a rána se zavřela. Setřela si z kůže maličkou kapku krve, jediný důkaz toho, že tam kdy nějaké zranění bylo.

Plácla sebou na postel, která měla uprostřed vyležený důlek, a zavřela oči. V duchu si začala znovu procházet všechno, co Fabricio řekl. Přehrála si celou tu scénu a zarazila se u té části, kdy tvrdil, že její matka vydírala jeho otce. Případalo jí to jako pravda, ale ne ten správný kousek pravdy.

Ne, Fabricio dokázal mistrovsky míchat pravdu a lži, aby z toho vyšel jako ten nejsympatičtější člověk na světě. Přesně věděl, jak ji zmanipulovat, aby ho, pudu sebezáchovy navzdory, pustila z matčiny klece. Nechal ji, aby

věřila matčiným lžím, protože kdyby tam byl třeba jen náznak toho, že je nějak zapojený do černého trhu, mohla by váhat.

A Nita by váhala. Sebemenší skvrnka na jeho charakteru, a její mysl by jí už poskytla milion argumentů ospravedlňujících jeho vraždu i rozřezání zaživa, jak měla matka v plánu.

Dávala si velký pozor, aby před ním vystupovala jako zdrcené nevinátka.

Oblafneš mě jednou, hanba tobě, oblafneš mě podruhé, hanba mně.

Nita z kapsy opatrně vytáhla pomačkaný květ a obracela ho v rukou.

Malý a smrtící. Mohla by ho zabít během okamžiku.

Ale část jí si nebyla jistá, že to je ten nejlepším možným postup. Nebyla si jistá, že by Fabriciova smrt víc problémů nevytvořila, než vyřešila.

Pokusila si představit sama sebe na jeho místě, zjistit, proč ji prodal. Peníze nepotřeboval, jeho otec jich měl spousty. Už byl na cestě do MEPONu, takže nepotřeboval ani peníze na útěk v případě, že by se nemohl dostat k otcovým zdrojům.

Na krátký okamžik Nita uvěřila, že ji Fabricio prodal proto, že mu Nita řekla, že její otec je z Chile, a on byl Argentinec. Vztahy obou zemí byly dlouhou dobu na bodu mrazu. Nejhorší to bylo v osmdesátých letech po válce o Falklandy mezi Argentinou a Velkou Británií, kdy se Chile postavilo na stranu Britů.

Ale čím víc o tom přemýšlela, tím jí to připadalo méně pravděpodobné. Prodat někoho na černý trh kvůli nějaké válce, která se odehrála ještě předtím, než jste se narodili, zvláště potom, co vám ten člověk právě zachránil život, znělo naprosto přitažené za vlasy.

Ne, že by na důvodu nějak záleželo. To, co udělal, se nedalo ospravedlnit ničím.

Z myšlenek ji vytrhlo zaklepání na dveře.

Nita si honem znovu zastrčila květ do kapsy a šla obezřetně otevřít.

Ve dveřích stála agentka Quispová s přátelsky profesionálním úsměvem na rtech. „Nito, doufám, že nejdu nevhod.“

Nita zavrtěla hlavou. „Ne.“

„To jsem ráda. Jen jsem ti chtěla říct, že dorazil tvůj nový pas.“ Quispová jí ho podávala. „Zarezervovali jsme ti letenku do Toronta. Poletíš za dva dny. Z právních důvodů tě nemůžeme poslat rovnou do Států, takže budeš muset podstoupit nějaké byrokratické procedury v Kanadě, ale pak už opravdu poletíš domů.“

Nita polkla a přikývla, i když se jí sevřelo srdce. Po vyřízení byrokracie v Torontu by měla letět domů, do jejich domu na předměstí Chicaga. Do domu, ve kterém byla naposledy jako dvanáctiletá, než ji začala matka vláčet s sebou po světě, kde lovila a prodávala nepřírozené.

K otci, kterého od dvanácti let neviděla.

Představila si to setkání, viděla se, jak mu padne do náručí. Když zavřela oči, pořád ještě cítila teplo jeho objetí, jeho pohlazení na vlasech, slyšela jeho tichý hluboký hlas.

Jenže otec už nebyl. K žádnému slzavému setkání nedojde, k žádnému objetí. Už nikdy se neschová do jeho náruče a neuvěří, že jednou, jednoho krásného dne bude všechno zase tak, jak má být.

Otec byl mrtvý.

Při té myšlence se jí oči zalily slzami a ona tu vzdouvající se vlnu emocí nevybíravě zahнала. Teď na to není vhodná chvíle.

Quispové očividně došlo, co se v Nitině nitru odehrává. Samozřejmě Nitě před pár dny musela o otcově vraždě říct. A musela jí i ukázat fotku otcova vraha, upíra, který pátral po její matce.

Quispové se zamžily oči. „Už jsi se spojila s někým jiným z rodiny?“

Nita zavrtěla hlavou. „Pošlu pár lidem e-mail. Zítra vám dám vědět.“

Quispová krátce zaváhala. „To s tvým otcem mě moc mrzí.“

Nita se málem rozsypala, jak moc to všechno chtělo ven. Ten zármutek byl jako nějaký démon uvězněný v tenké slupce její kůže a jen čekal, až Nita nebude dost silná, aby se osvobodil a zanechal po sobě jen její cáry.

Pokrčila rameny a odvrátila zrak. Snažila se před Quispovou skrýt tvář. „Jsem v pohodě.“

„Kdyby sis chtěla promluvit –“

„Ne.“

Po chvilce ticha si Quispová vzdychla. „Tak dobře. Kdybys cokoli potřebovala, dej mi vědět.“

„Dám.“

Nita pomalu zavírala dveře, nejprve trochu váhavě, jako by si nebyla jistá, že jí Quispová nechce ještě něco jiného, ale pak je rychle dovřela, když jí došlo, že tohle je opravdu konec rozhovoru a zavírat dveře takhle pomalu vypadá hodně divně.

Nakonec Nita ty dveře za agentkou MEPONu doslova zabouchla, což, samozřejmě, vypadalo ještě divněji.

Celá se lehce chvěla a musela se o ty dveře opřít. Polkla a pohlédla na svůj zbrusu nový americký pas. Palcem obracela stránky pokryté vodotiskem amerických národních památek. Zarazila se u fotky, kterou pro ty účely pořídili v MEPONu. Hnědé kudrnaté vlasy měla stažené do culíku

a na lesklém pasovém papíru na nich byly ještě výrazněji patrné oranžové odlesky. Pihy na nose a na tvářích vypadaly v ostrém světle jako kapičky krve a její snědá pleť bohužel získala únavou našedlý odstín. Zírala do čočky fotoaparátu tak naléhavě, jako by vyzývala fotografa na souboj.

Svůj první pas si nepamatovala, ale ten druhý dostala v deseti letech. Otec ji vzal k fotografovi a dělal na ni za jeho zády legrační obličej, takže se svíjela smíchy a pokazila doslova všechny záběry. Pokaždé, když se fotograf otočil, tam otec stál nehnutě jako sloup a jen povytáhl jedno obočí, jako by se fotografa ptal, co má za problém.

Trvalo to skoro půl hodiny, než se jim podařilo udělat slušný záběr, a pak šli na zmrzlinu. Ona si ji poručila do kornoutu s polevou a smála se otcovu smetanovému knírku, když napodoboval učitele, které neměla ve škole ráda.

Nitu zaplavil smutek, zmítal s ní jako přílivová vlna, ještě silnější o těch pár okamžiků, na které se jí ho podařilo do Quispové odchodu zadržet. Navážel se jí do žeber, otřásal jimi, než se stáhl do prázdnoty hrudního koše, kde pak vyčkával jako jezero slz, až je uroní.

Otec byl mrtvý.

Už žádné legrační obličej. Žádná zmrzlina.

Nita se opřela zády o zeď a pak se po ní pomalu svezla k zemi. Prsty zatínala do svého nového pasu, víčka držela pevně sevřená a snažila se zastavit ty slzy dřív, než spustí vodopád. Protože jakmile k tomu jednou dojde, potrvá celou věčnost, než se to jezero vyprázdní.

Včera šla Nita po chodbě a zahlédla někoho, kdo měl stejné brýle jako otec. To stačilo, aby ji to úplně vykoledovalo, a ona pak po zbytek odpoledne plakala do rozkvetlých keřů a skrývala se u sebe na pokoji.

Jedna její část si přála, aby ta bolest pominula. Chtěla se přestat pořád cítit tak strašně. Chtěla přeskočit na tu část, kdy to přebolí, kdy už smutek nebude nic než matná vzpomínka.

Ta myšlenka jí připadala jako zrada na otci. Zaslouží si, aby ho oplakávala. Byl jediný dobrý člověk v jejím životě, vždycky stál na její straně, když matka zašla příliš daleko. Jak se opovažuje pokoušet se na něj nemyslet, aby se vyhnula bolesti?

Nevěděla, jestli je to čiré sobectví, když se nechce postavit bolesti čelem, nebo jestli je to stejné jako s otevřenou ránou, kdy člověk musí počkat, až se potáhne strupem, než se jí může dotýkat, aby se znovu nerozkrvácela.

Nita se na pár minut schoulila na podlahu a snažila se vystavět tomu slzavému údolí hráz. Když se konečně zvedla, šla se do koupelny vysmrkat. Pak si ošplíchala tvář studenou vodou a zhluboka vydechla.

Ze zrcadla na ni zíral její vlastní odraz a z očí jí čísel strach a hněv. Zatínala čelist tak dlouho, dokud jí nepřipadalo, že už nevypadá tak smutně, jen odhodlaně.

Pak spokojeně přikývla. Má to pod kontrolou.

Plácla sebou na postel a zavřela oči. Z toho pláče jí teď třeštila hlava a ona chtěla ze všeho nejvíc spát a na všechno zapomenout.

Váhavě otevřela oči a vytáhla mobil. Quispová jí připomněla jednu důležitou věc, kterou musí udělat ještě před usnutím.

Mobil jí Quispová vrátila těsně předtím, než přivedla Fabricia. Nita ještě neměla šanci zjistit, jestli po té koupeli v Amazonce funguje. Ponořením do rýže se měl vysušit, ale kdo ví.

Přejela prstem přes monitor a myslela přitom na svou věznicelku, Reyesovou, první majitelku toho mobilu. Nita

si vybavila její oči. Jak se jejich výraz neměnil, ať mluvila o penězích, nebo o mučení lidí. Prázdnost. Nic.

Nita se zachvěla a zatlačila ten obraz do pozadí. Reyesová je mrtvá. Nita ji zabila. A nikdy nebude té smrti litovat.

Odemkla mobil a přihlásila se do svého „bezpečného“ e-mailu. Ruce se jí třáslly, jak si nebyla jistá, jestli chce vidět, co tam na ni čeká, nebo jestli chce navěky věků zůstat v nevědomosti.

Srdce se jí rozbušilo a prsty lehce chvěly, když si otevřela složku Doručené.

Byl tam jeden e-mail od matky. Rozklikla ho.

Nito, zvedni ten mobil.

To bylo všechno. Byl z toho dne, kdy Nitu unesli. Matka nemohla vědět, že její mobil má Fabricio.

Nita klikla na Odpovědět, ale zarazila se, protože nevěděla, co napsat. Jestli je matka naživu, proč nepřispěchala Nitě na pomoc? Na darknetu bylo Nitino video i s místem, kde je možné ji najít. Nebylo pravděpodobné, že by ho matka neviděla. A přesto nedorazila.

Nitě se sevřel žaludek. Co když je matka mrtvá?

Co když *není*? Co když jí za to Nita prostě nestála?

Nakonec, rozzlobená na svoje vířící myšlenky, napsala: *Jsem v MEPONu. Posílají mě do Toronta.*

Odeslala to a už se chtěla z e-mailu odhlásit, když se zarazila.

Kovit.

Srdce jí vynechalo jeden tep, a než se stihla zarazit, vytukaly její prsty do nové zprávy e-mailovou adresu, kterou jí pošeptal, když se viděli naposledy.

Zaváhala. Co by mu měla napsat?

Ahoj, tak co to tvoje zranění? Podařilo se ti někoho mučit?

Vzdychla si. Jak ji to vůbec mohlo napadnout? Kovit je netvor. Doslova mučí lidi kvůli jídlu – a *líbí* se mu to. Hodně.

Ale taky je to její přítel, jakkoliv zvláště to zní. Nita si nikdy nepředstavovala, že by mohla mít nějaké kama-rády, ale kdyby ano, rozhodně by si dobrovolně nevybrala psychopaty, co pro mafii mučí lidi.

Ale možná je to teď jediný člověk na celém světě, kterému může plně důvěřovat.

Zavřela oči a představila si jeho úsměv, temný příslib bolesti jejich nepřítelům, a v hrudi se jí něco sevřelo. Chyběl jí.

Než si to stihla rozmyslet, napsala *Jak se máš?* a ode-slala to.

Pak dlouhou dobu hypnotizovala svou e-mailovou schránku a čekala na nějakou odpověď, než mobil zase zavřela, schoulila se na posteli a naslouchala hukotu klimatizace, který ji uklébal do spánku.

Nita stála uprostřed pitevny. Všechno bylo bílé a sterilní a úžasné a ona pitvala tělo. V jedné ruce měla skalpel a ve druhé držela stále ještě tlukoucí srdce. Pulsovalo jí v ruce obalené latexovou rukavicí, a jak už to ve snech bývá, Nitě to připadalo úplně normální.

Srdce bylo načernalé, a jak ho tak Nita pozorovala, černalo čím dál víc, prorůstalo inkoustovými úponky ne-moci. Inkoust jí zabarvil rukavici a ona si ji honem strhla, aby zahнала ty černé žilky, a upustila srdce na zem. Roz-trátilo se o ni, jako by bylo ze skla, a Nita byla najednou zpátky na Trhu smrti.

Střepy z toho srdce byly náhle střepy ze skleněné klece, ze které se s Kovitem probourali ven.

V pozadí někdo křičel.

Mirella.

Mirellu, Nitinu spoluvězeňkyni, potrestali za to, že se bránila svým věznitelům, tím, že ji podrobili Kovitovu mučení. V kleci uvězněná Nita naslouchala tomu křiku tak dlouho, až se jí vryl do paměti.

A teď ji spaloval. Z každého výkřiku jako by chodbou vyšlehl plamen a Nita zjistila, že se rozběhla směrem k těm zvukům. Ale narazila na zavřené dveře.

Otevřela je. Trh smrti byl v jednom ohni.

Plameny pohltily všechno kolem ní. Lidé křičeli, jak jim oheň sežehával těla, a někdo se jako živá pochodeň rozběhl ulicí dolů k řece. Málem si v paměti vybavila ten pach, ale unikl jí mezi prsty.

Odvrátila se, odmítala se na to dívat, a stanula tváří v tvář Kovitovi. Vlasy, černé a hedvábné, měl sčesané dozadu a upřeně ji pozoroval temnými očima. V koutku úst mu pohrával úsměv a jí se v odpověď na něj rozlil široký úsměv po tváři.

Přistoupil blíž, až se dotýkali nosy, a najednou už nebyli na tržišti, ale v doku v Tabatinze v Brazílii, kde se rozloučili a on se k ní naklonil a pošeptal jí do ucha svůj e-mail.

Akorát že tentokrát, místo aby jí sdělil svou e-mailovou adresu, zašeptal: „Přiměju tě křičet.“

A pak ji políbil.

Nita se s výkřikem posadila na posteli a telefon se s řinkotem poroučel k zemi. Tvář měla lepkavou od potu a srdce jí v hrudi zběsile tlouklo. Celé tělo jí spaloval žár, skoro horečnatý, a kůže měla vlhkou, zato hrdlo vyprahlé. Nasucho polkla a přiložila si ruce ke rtům tam, kde ji ve snu Kovit políbil. V puse při tom dotyku ucítila lehké brnění.

Co.

To.

Sakra.

Je?!

Nakonec se Nita znovu uložila ke spaní, ale trvalo celou věčnost, než usnula.

KAPITOLA TŘETÍ

Následujícího rána se Nita probouzela dlouho a pomalu, několik minut ještě zůstala ležet v posteli a upadala do polospánku, než se rozhodla, že je načase nastartovat procesy změn svého těla, které si naplánovala.

Když Nita dorazila do MEPONu, dospěla k rozhodnutí, že místo, aby čekala, až si ji někdo z černého trhu najde, udělá jistá preventivní opatření. Kvůli její schopnosti měnit a ovlivňovat své tělo ji chtěli unést a rozřezat.

Rozhodla se, že tu samou schopnost využije k tomu, aby jim zabránila ji ještě někdy unést.

Celý život nakládala se svou schopností nanejvýš obezřetně. Několikrát ji museli rodiče odvézt do nemocnice, protože si zahrávala s věcmi, na které není radno sahat, a pak nevěděla, jak to dát zase do pořádku. Od té doby si dávala velký pozor, bedlivě se sledovala a nepouštěla se do ničeho zásadního.

Teď ale nebyl na opatrnost čas. Jestli má přežít, bude potřebovat všechny nástroje, co má po ruce.

Když do MEPONu dorazila, byla po masivním využití svých schopností k útěku z Trhu naprosto vyčerpaná,

takže se nemohla pouštět do žádných větších akcí. Ale teď si odpočala a měla pocit, že ji nikdo a nic nezastaví.

Nejprve si zcela pozastavila produkci myostatinu v těle, látky, která potlačuje růst svalů. A pak se začala měnit od kostry směrem ven. Kosti, pak svaly, šlachy a vazy. Kůži si nezměnila, protože ještě nepřišla na to, jak to udělat, aby to na ní nezanechalo povislé záhyby a ona pak nevypadala jako nosorožec.

Ve vodě by šla ke dnu jako kámen, ale to byla malá cena za to, že si zesílila kosti a svaly.

Byl to dlouhý a složitý proces a musela si kvůli němu vypnout receptory bolesti. Rozhodla se začít odspodu a postupně stoupat vzhůru v obavách, že kdyby to udělala obráceně a zpevnila si lebku, krk by ji neunesl a zlomila by si vaz.

Dostala se až k pánvi, než se cítila příliš unavená a potřebovala přestávku. Nedokázala se zbavit pocitu, že má na nohou obrovské těžké boty, i když její svaly by si s nimi teď snadno poradily.

Přetočila se na bok, vzala do ruky mobil a zkontrolovala si e-maily.

Samozřejmě tam byl jeden od matky.

Vyzvednu tě v Torontu – T.

To bylo celé.

Nita měla v hrudi podivně prázdno, jako by byla rozpitvaná mrtvola, ze které dávno někdo vybral a rozprodal orgány.

Není bezpečné posílat informace přes internet. Zvláště, když jsi v MEPONU, říkála si, ale moc to nepomohlo. Matka nenapsala ani prosté „díkybohu, že jsi v pořádku“ nebo „měla jsem o tebe strach“.

Nita sklopila zrak. Jestliže matka není zraněná, mrtvá, unesená nebo ji něco jiného neomezuje v pohybu – což se tak zdálo být, když mohla Nitě odepsat a slíbit jí, že ji vyzvedne v Torontu –, proč ji nepřišla zachránit na Trh smrti?

Nita vydechla a vylezla z postele. Teď nemá smysl nad tím spekulovat. Bude se muset matky zeptat.

Jak se oblékala, vypadl jí z kapsy na dlaždičkovou podlahu ten květ brugmansie. Nita se sehnula, aby ho zvedla. Promnula ho v rukou. Pár okvětních lístků by stačilo na to, aby někoho zabily, pokud by je pozřel.

Někoho, jako je Fabricio.

Zaváhala s pohledem upřeným na ten květ. Opravdu to chtěla udělat? Opravdu ho chtěla zabít?

Nita udělala strašné věci. Zavraždila ženu, která ji věznila, a na Trhu upálila spoustu lidí zaživa.

Udělala by to znovu.

Kdyby byla zpátky na tom Trhu, zpátky v té kleci, kdyby měla šanci to celé udělat znovu, pochybovala, že by na tom něco změnila. Pořád by zavraždila tu ženskou, co ji držela v zajetí. Pořád by požádala Kovita, aby někoho mučil, protože potřebovali jeho peníze. Pořád by tam upálila všechny lidi. Neměla by z toho radost, ale udělala by to. Udělala by cokoli a všechno nezbytné, aby se ochránila a zůstala naživu.

Ale chtěla zabít Fabricia? Kluka, který ji zradil a poslal do toho pekla?

Ano. Chtěla.

Ale dávalo *smysl* ho zabít? Jeho smrt by vzbudila podezření. Mohli by ji dopadnout.

Ale nechat ho naživu jí připadalo mnohem nebezpečnější. Ví, kdo je Nita a kdo je její matka. Kdyby to vyžvalnil, mohli by Nitu rovnou zatknout. A jakmile by byla ve

vězení, mohlo by se stát naprosto cokoli. Představuje pořádnou sumu peněz pro někoho, kdo by se rozhodl ji zabít a prodat. Dokonce i strážní by mohli upadnout v pokušení nad tou částkou, jakou za části jejího těla nabízel černý trh.

Kdyby Fabricia prozradila... Co přesně by se stalo? Je synem mocného muže, který vlastní právnickou firmu. Jistě, všichni vědí, že jeho otec pracuje pro černý trh, ale nikdo mu to nemůže *dokázat*. A už vůbec nemůžou nic dokázat Fabriciovi. A i když Nitu prodal, ona nemá dost důkazů, aby ho někdy odsoudili.

Jediné, co Fabriciovi hrozí, je nějaký zkorumpovaný agent MEPONu, který by ho mohl použít k vydírání jeho otce stejně, jako to udělala Nitina matka. Anebo, jestli se dá Fabriciovi věřit, že ho pošlou domů. Netušila, proč se tak bojí návratu domů nebo jaká strašlivá tajemství si nechává pro sebe, ale ať už jsou jakákoli, nemohla si být jistá, že postačí na to, aby udržel jazyk za zuby.

Ne, Nita se musí téhle hrozby zbavit dřív, než si to rozmyslí a znovu ji zradí.

Vzala si papírový kapesníček a rozložila ho na linku. Rozdrtila okvětní plátky, natrhala je na tenké nudličky a pak je držela před klimatizací tak dlouho, dokud neuschly, a následně je nadrtila na prášek. Vypadal jako čaj z růžových plodů.

Opatrně prášek zabalila do kapesníčku a zastrčila si ho do kapsy.

S rozhodným pokývnutím na sebe pohlédla do zrcadla a vydala se hledat Quispovou.

Budova MEPONu se v ostatních částech mimo křídla pro uprchlíky hemžila lidmi. Muži a ženy v bílých košilích a kostýmcích rázovali chodbami s kufříky v rukou a rozhodným výrazem ve tvářích. Nita čekala s další skupinkou

lidí na výtah. Když přijel, byl už plný lidí a představa, že bude vmáčknutá mezi tolik těl, se jí protivila. Představila si zápach tuctu lidí a dotyk kůže na kůži, něčí ruku na něčích citlivých partiích, údajně omylem, jak bude tvrdit, ale daleko pravděpodobněji záměrně.

A tak šla raději po schodech.

Ve třetím patře opustila schodiště a vstoupila do rozlehlé haly dlážděné šedými dlaždicemi a lemované béžovo-žlutými zdmi. Byly tam rozeseté jen nízkou zástěnou oddělené pracovní stoly jako v každé jiné kancelářské budově.

Na zdech visely zarámované fotografie slavných agentů MEPONu. Byla tam Naděžda Noviková, zakladatelka MEPONu a žena, která zavraždila ruského upíra Bessanova. Bessanov údajně sám dokázal zlikvidovat celou vojenskou čet, ale nakonec ho porazila šestnáctiletá dívka.

Nita sice MEPON nemusela, ale jeho zakladatelku vždycky obdivovala.

Fotky visely v chronologickém pořadí podél zdi, nejprve černobílé, ale postupně nabývaly na barvách i ostrosti. Zírali na ni z nich usmívající se, ale i přísní muži a ženy z minulosti. Některé popisné cedulky byly opatřené vysvětlivkami, o koho se jedná: vedoucí první kanceláře MEPONu v Jižní Americe, Montevideo, Uruguay. Agent, který odhalil největší organizaci obchodující s nepřírozenými své doby a zachránil nejméně deset tisíc nepřírozených dětí. Vyšetřovatel, který dopadl masového vraha, který řádl v severní Brazílii.

Zrovna o něm Nita náhodou četla. Všichni si mysleli, že ten masový vrah je nepřírozený, protože snědl tváře svých obětí, a proto se vyšetřování ujal MEPON. Ale nakonec se ukázalo, že to byl člověk.

Většina lidí na to ale zapomněla.

Nita se zastavila před prťavou kanceláří Quispové, zasazenou do rohu stranou od ostatních kukání.

Když sem Nita dorazila, ověřila si, že jméno Quispové není na seznamu zkorumpovaných agentů MEPONu, který vzala Reyesové. Nenašla ji tam. To ještě nemuselo nutně znamenat, že je Quispová čistá, ale stejně to Nitu jakž takž uklidnilo.

Když Nita vstoupila, Quispová k ní hned zvedla zrak. „Ano?“

Nita si odkašlala. „Dostala jsem e-mail od tety. Vy-zvedne mě v kanceláři v Torontu.“

Nita s matkou měly domluvený takový kódový systém. To T na konci e-mailu znamenalo Theresa – neboli Nitina neexistující teta Theresa. Nita se musela naučit nazpaměť celý životopis téhle falešné tety a matka měla falešné dokumenty, které její existenci dokládaly. Byl to jeden z mnoha jejích převleků.

Quispová sklopila obrazovku laptopu, takže potemněla. „To je skvělé.“

Nita polkla knedlík, který se jí zasekl v hrdle. „To jo.“

„Jsi si jistá, že nechceš využít některou z ochranných služeb MEPONu? To video...“

To zatracené video.

Reyesová natočila demonstrační video s Nitou a jejími uzdravovacími schopnostmi v přímém přenosu a vypustila ho do éteru. To znamenalo, že každý, kdo by chtěl Nitu ulovit, ví přesně, jak vypadá. A na rozdíl od zbytku těla si Nita tvář upravit nedokázala.

To video ji připravilo o šanci vést normální život, aniž by se musela každých pět minut ohlížet přes rameno.

Přesto teď Nita rázně zavrtěla hlavou a zalhala: „Já to zvládnu.“

„No dobře.“ Quispová nezněla, že by Nitě věřila, ale nenaléhala na ni. „Poletíš zítra. Buď připravená. Ve tři ráno budeš mít přistavené auto na letišti.“

„Ve tři ráno?“ Nita vykulila oči.

„Letí to v šest.“ Quispová si vzdychla. „Já vím, ale můžeme se vyspat v letadle.“

„My?“

„Samozřejmě tě do Toronta doprovodím a osobně tě předám tamním agentům.“

„Aha.“ Takže ani chvilka bez dozoru.

„Běž si večer brzy lehnout.“ Quispová si promnula můstek nosu. „Zítra to bude dost náročné.“

Quispová se vrátila ke svému počítači a Nita se usmála. „Jasně.“

Vyšla z kanceláře a zamířila zpátky ke schodišti. O několik pater níž jí zabzučel mobil.

Měla zprávu od Kovita.

Prsty přešla po monitoru, rychle a jistě.

Jsem v pohodě.

Nita zavřela oči a úlevou se sesula na nejbližší schod. Nebyla si vědoma toho, jak velkou starost jí to jeho střelné zranění dělá. Vzhledem k tomu, že se mu do něj dostala špinavá voda z řeky, bylo riziko infekce opravdu vysoké. A hodiny dehydratace a náročného veslování na jejich právé loďce zpátky do civilizace mu taky moc nepřidaly.

Jsem v Detroitu u kamaráda.

Nita se zamračila. Nebyla si jistá, jestli myslí skutečného kamaráda, bývalého kolegu, o kterém se nemůže moc šířit, protože jejich komunikace není tajná, nebo někoho úplně jiného.

Pak jí to došlo. Detroit je jen pár hodin jízdy z Toronta, ne?

Něco se jí v břiše sevřelo. Nebyla si jistá, jaké by z toho měla vyvodit pocity.

Jak se máš ty?

Jak se má Nita? Je to na pytel. Otec je mrtvý, není si ani jistá, jestli se chce vidět s matkou, a to video pořád ještě visí na darknetu a každým okamžikem rozšiřuje okruh jejích „fanoušků“.

Zavřela oči a vzpomněla si na tu chvíli na řece, kdy byli oba vysílení a ušmudlaní od krve a potu a Kovit jí nabídl, aby šla s ním. Ale ona šla raději do MEPONu, protože potřebovala letenku do Severní Ameriky. Chtěla vidět otce. Nechtěla zůstat v anonymitě jako Kovit.

A nechtěla strávit zbytek života předstíráním, že jí ten křik lidí, které mučí, nevadí. Protože se bála, že by ani nemusela předstírat moc dlouho. Už teď to byla skoro pravda.

I když se tehdy nemohla rozhodnout jinak – Kovit neměl dost peněz na letenky pro oba a na zajištění lékařské péče –, jedna její část toho rozhodnutí litovala.

Než se stihla zarazit, odpovídala mu: *Jsem v pohodě. Zítra letím do Toronta. Třeba se brzy uvidíme?*

Ťukla na Odeslat a zastrčila si mobil do kapsy dřív, než toho začne litovat.

Dlouze si vydechla a nahmatala ten jed zabalený do kapesníčku v kapse.

Jestli letí zítra ráno, má co dělat.

Protože neodejde z MEPONu dřív, než Fabricia zabije.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Celé ty tři dny, co Nita strávila v MEPONu, byla místní malá jídelna prakticky prázdná, a to i navzdory tomu, že v budově pobýval nejméně tucet dalších uprchlíků. Byl tam stůl a židle a malá kuchyňka, včetně lednice plné polotovarů. Ale dnes to bylo jiné. Fabricio seděl za stolem a jedl toust namazaný manjarem. Vedle sebe měl prázdný tácek od mražené večeře.

Když vstoupila, zvedl zrak a ramena měl stažená napětím. „*Buenas noches.*“

„*Buenas,*“ odpověděla Nita. Měla se na něho usmát nebo mu položit nějakou zbytečnou otázku jako třeba „Jak ses dneska měl?“ nebo „Je ten toust dobrý?“, jenomže nebyla dobrá herečka, a navíc jí připadalo, že by tím jen zbytečně plýtvala drahocennou energií.

Pousmál se na ni. „Jak ses vyspala?“

V tu chvíli jí přes rty přelétl lehký úsměv. Zbytečná otázka – splněno.

„Dobře, díky.“ Nita okolo něj prošla k naskládaným táckům s mraženou večeří. Jeden si vzala a vložila ho do mikrovlnky.

Nastavila čas a mikrovlnka se s tichým hučením probudila k životu. Pozorovala, jak se jí jídlo ohřívá. Otec jí jednou řekl, aby se na mikrovlnku nedívala, když se v ní ohřívají věci, ale Nita si tehdy řekla, že kdyby se něco přihodilo, vždycky si může uzdravit oči. Při té vzpomínce se jí sevřelo srdce.

„Slyšel jsem, že brzy odjíždíš,“ promluvil Fabricio potichu. „Půjdeš do PONu?“

„Do čeho?“ Nita se na něj otočila.

Pozoroval ji šedomodrýma očima. „Program na ochranu nepřírozených.“

Nita pokrčila rameny. „Ne.“

Stáhnul obočí. „Proč ne? Dají ti úplně novou identitu.“

„Jsem v pohodě. Dokážu se o sebe postarat.“ A nejspíš by neschvalovali její zálibu v pitvání. Nitu brněly prsty, jak toužila po tom znovu v nich držet svůj skalpel.

„Tak proč jsi tady?“

Nita pokrčila rameny. „Odvezou mě domů, ne?“

„To asi jo.“

Mikrovlnka zacinkala a Nita si vyndala večeři a položila si ji na stůl naproti Fabriciovi. „Jdu si pro pití, nechceš něco vzít?“

Zamyslel se. „Vzala bys mi pomerančový džus?“

„Jasně.“

Nita vyndala z lednice dvě lahvičky. Položila je na linku a z obou sundala víko.

„Kam půjdeš ty?“ zeptala se Nita. Otočila se přitom na Fabricia a schovala před ním ruku, kterou zajela do kapsy pro jed. „Ty půjdeš do toho PONu?“

Fabricio přikývl. „Dají mi novou identitu a já... začnu nový život někde jinde.“

„Kde?“

„To ještě nevím.“

„V Argentině?“

„Ne.“ Přes tvář mu přešel zvláštní stín. „V Argentině ne.“

Za Fabriciovými zády se otevřely kuchyňské dveře a někdo vstoupil dovnitř. Fabricio se otočil, aby se podíval, a Nita využila té příležitosti a nasypala mu prášek do džusu. Natočila přitom tělo tak, aby to nebylo vidět na záznamu bezpečnostní kamery.

Krátkou chvíli na ten otrávený džus zírala, pozorovala, jak se kousíčky okvětních plátků potápějí a přidávají se k pomerančové dřeni na dně lahve. Zářivá oranžová zakryla veškeré stopy růžového prášku.

Polkla. V hrdle měla vyprahlo. Je si jistá, že to chce udělat?

Srdce jí bušilo v hrudi, když se k němu otočila s lahví v rukou. Klouzaly jí ve zpocených dlaních. Bylo by tak snadné jednu upustit a nechat ten jed, aby se neškodně rozlil po podlaze.

Lehce povolila sevření prstů a jeho lahev jí z nich vyklouzla.

Ale Fabricio byl u ní jako blesk a chytil lahev dřív, než dopadla na zem. Na okamžik se jejich prsty takřka dotkly a Nita ucítila horkost jeho těla. Život v něm.

Pomyslela na to, jak se Mirellina krev rozlila v doku, když ji postřelili, jak měla okolo hlavy svatozář růžových vlasů, smísenou s krví, když mizela pod hladinou. Vzpomněla si na své vlastní krvavé otisky rukou na skle klece, když pozorovala muže, který Mirellu zastřelil, jak jí Nitin malíček.

Zavrtěla prsty u nohou. Občas tam ten malíček pořád ještě cítila, říkalo se tomu fantomové pocity. Ale byl pryč. Napořád. Stejně jako její důvěra vůči Fabriciovi. To zaváhání byl stejný fantomový pocit jako v případě toho malíčku. Záchvěv té holky, co zachránila kluka, kterého

vůbec neznala, před netvory, aniž by jí došlo, že ten kluk sám je netvor, který se proti ní při první příležitosti obrátí.

Věděla, že to musela udělat.

Zaťala čelist, jak se v ní znovu probudil vztek na Fabricia, a nechala ho, ať si od ní tu lahev vezme.

Napil se a zamračil. Pak si olízl rty.

Nita úplně zapomněla, že to může mít divnou chuť. Odkáslala si a pokusila se odpoutat jeho pozornost. „Proč se nechceš vrátit do Argentiny?“

Fabricio pokrčil rameny a odvrátil zrak. „Nemám zájem pokračovat v rodinném podnikání.“

Pak se dlouze napil.

Nitě se po tváři rozlil široký úsměv. *A mám tě.*

„V Argentině je toho určitě víc než jen váš rodinný podnik.“ Nita se nepřestávala usmívat, snažila se navodit přátelskou atmosféru. „Pokud vím, tak mají jenom jednu kancelář v Buenos Aires, ne? Argentina není jen jedno město.“

Znovu se váhavě napil, jak se zcela očividně snažil vyhnout odpovědi. „Prostě se tam nechci vrátit.“

Dál ne úplně s chutí popíjel svůj džus, zatímco se snažil vyhnout dalšímu rozhovoru a Nita jedla. V očích měl nepřítomný pohled, jako by byl ztracený ve vzpomínkách. Ať myslel na cokoli, bylo zřejmé, že je to něco, na co by raději zapomněl.

Když Nita dojedla, vstala a protáhla se. „Jdu zpátky na pokoj.“

Zamrkal na ni a chytil se za hlavu. Prázdná lahev mu proklouzla mezi prsty a zacinkala o stůl. „Já asi taky. Nějak mě zmohla únava.“

Nejistě se zvedl a doprovázel ji chodbou. Nita na něj pokukovala koutkem oka. Zornice se mu začínaly rozšiřovat a dech lehce zrychlil.